

B. J. WILDE

OBLOHA
JI
ZAVOLALA
DOMŮ

PŘELOŽILA
HANA LÁRYŠOVÁ

MYSTERY PRESS

OBLOHA
II
ZAVOLALA
DOMŮ

**KNIHY B. J. WILDE
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

Píseň hvězd

Obloha ji zavolala domů

Připravujeme

Temnota znala její jméno

B. J. WILDE

OBLOHA
SI
ZAVOLALA
DOMŮ

PŘELOŽILA
HANA LÁRYŠOVÁ

MYSTERY PRESS

2026

Všechny osoby románu jsou vymyšlené a za jejich jednání autor neodpovídá. Právě tak i místa, kde se děj odehrává, a rekvizity v ději nepostradatelné jsou jen stylizovanými obrazy míst a věcí skutečných.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © B. J. Wilde, 2025

Translation © Hana Láryšová, 2026

Cover Illustration & Map © Jana Šouflová, 2026

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-123-9 (pdf)

*Snilkům a těm statečným natolik,
že následovali volání s vášní, oddaností a radostí.*

*A mému manželovi, který mi navzdory všem mým protestům řekl,
ať tu zatracenou knížku prostě napíšu – miluju tě.*

*Ona to ještě neví, ale nikdy nebyla ztracená.
Jen skrytá – všem kromě mě.
– Štít úsvitu*

Typ souboru: Zachycená zpráva
Nalezeno: Pašerácké tunely ve Spoji
Zařazeno k: Dopisy k dešifrování, pokladnice
Elarionu
Zaznamenal: archivář Aevrynu

NYMERIS

CAELORIE

MAPA ZNÁMÝCH ŘÍŠÍ

JAK JI ZAZNAMENAL
ARCHIVÁŘ AEVRYN

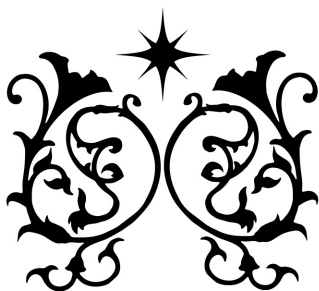

*Moře
rozbouřených
přlivů*

Namarajské moře

TAARUVEN

I.
ČÁST
OSUD

1. KAPITOLA

Zvolím cestu, kterou jsem skrze slumy Virellinu šla už tisíckrát a která mi dovoluje ukrývat se ve stínech s nacvičenou lehkostí – tentokrát ne kvůli loupeži či přepadení, ale kvůli Ronynovi.

Kloužu přes doškové střechy a dolů po zdech začerněných mourem, pomalu procházím úzkými uličkami, které se městem proplétají jako žíly umrlcem. Potřebuju se dostat na trhy u Černé řeky – nachází se mezi slumy a Hraniční oblastí.

Jak známo, Černou řeku je těžké překročit – je olejnatá, očarovaná, žíravá. Je to taky jediná přístupová cesta na druhou stranu a hranice mezi privilegovanými a zapomenutými, o níž se nemluví.

Po setmění jsou trhy u Černé řeky jámou soužení. Ve vzduchu se kroutí kouř, ulpívá mi na kůži tak zoufale, jako já lpím na přežití, a mezi stíny se vznáší mumlané dohody o životech, oceli, tajemstvích a tělech. Nechávám si kápi staženou do obličeje, ruku těsně nad jílcem svojí oblíbené dýky na stehně a pohledem upřeně pátrám po způsobu, jak přejít most. Pod ním víří temná a jedovatá Černá řeka, varuje každého natolik bezhlavého, aby ji překročil bez povolení.

Naštěstí, já bezhlavá jsem. A myšlenka na Ronyna v nebezpečí moje rozhodnutí nezlomně posiluje.

Pak to uvidím – řadu vozů plně naložených bednami a zakrytými klecemi.

Jeden z nich se pomalu rozjede. Jeho pasažéři v klecích se v blikajícím světle loučí nedají s ničím jiným splést. Tváře žen s prázdnými očima a rty semknutými v tichém strachu. Zkroučí se mi útroby, ale trhy u Černé řeky jsou známé přesně tímhle a je to taky moje jediná šance. Jinak se na druhý břeh nedostanu. Leda bych chtěla plavat břčkou prožírající se skrze maso.

Najít majitele karavany je jednoduché – mohutný chlap s oholenou hlavou a rozeklanou jizvou pŕlící mu levé obočí. Pohybuje se s arogancí člověka obchodujícího s věcmi, na kterých mu nezáleží – životy, ctnost, nevinnost. Stojí u prvního vozu a počítá mince, jež mu cinkají o okázalé prsteny.

Přítodné.

Upravím si plášť, stáhnou si ho níž, abych odhalila křivku klíční kosti a dmoucí se ňadra. Buší mi srdce, ale jakýkoli strach potlačím. Už jsem byla kořistí dřív – tentokrát je nechám uvěřit, že jsem svolná.

Vydám se svůdně k Rozeklané jizvě a silou vůle vložím do hlasu sebevědomí. „Dobrý večer, pane,“ zašvitořím, zakmitám řasami a odvrátím zrak. „Slyšela jsem, že dnes večer míříte přes most.“

Ten chlap ani nevzhledne. „A co z toho?“ uškĺbne se.

Ztiším hlas a stáhnou si kápi tak akorát, abych ukázala obličeje. Lehce si přejedu zuby přes rty – jen natolik, abych vypadala svůdně. „Hledám cestu na druhou stranu. Obličeje jako ten můj by mi mohl vynést férovou cenu, nemyslíte?“

To ho zaujme. Okamžitě zvedne hlavu a střelí po mně necudným pohledem. Pomalu a rozvážně si mě prohlíží a já musím bojovat s touhou ucuknout a couvnout.

„Myslíš si, jak nejsi chytrá, že jo, holka? Poslyš, láska, je obličeje nezajímá. Já neprodávám obličeje. Prodávám těla. Slyšíš mě?“

V jeho hlase těžce zazní opovržení. „Hledám holky, co umí roz-táhnout nohy. Chytré holky tady umírají.“

Tiše se zasměju a stáhnou plášť níž, odhalím mu ze svojí postavy víc, aby věděl, že co prodává, mi není cizí a já s tím souhlasím – ne že by můj souhlas k něčemu potřeboval. „Nejsem tady, abych byla chytrá. Jsem tady kvůli příležitosti. Vezmi mě s sebou a budeš mít o krásku na prodej navíc.“

Ticho se rozpíná, ve vzduchu mezi námi visí jeho podezření. Zadržím dech. *Nemrkej*. Jestli odmítne, budu si muset najít jinou cestu – a rychle.

Ale nakonec zavrčí a zkroutí rty do samolibého úsměvu, ze kterého mi přeběhne mráz po zádech.

„Fajn. Vlez si dovnitř. Ale jestli způsobíš potíže, hodím tě do řeky dřív, než se na tebe strážní vůbec podívají.“

Přikývnu a cestou k poslednímu vozu se tvářím neutrálně. Pod pláštěm se mi třesou ruce, ale nedovolím mu si toho všimnout.

Vzduch uvnitř je dusivý. Ženy podezřívavě vzhlednou, jsou otupě-lé odevzdáním. Sednu si do rohu, splynou se stíny. Dřevo pode mnou je plné třísek, které se mi přes látku kalhot zařezávají do stehů.

Děvče vedle mě – pochybuju, že vidělo šestnáct let – se nakloní blíž a roztřeseně zašeptá: „Ty jsi sem přišla... dobrovolně?“ Ztiší hlas ještě víc. „Jako ony.“ Nenápadně nakloní hlavu k ostatním.

Zadívám se na ni – má propadlé tváře, zápěstí tenká tak, že by se mohla zlomit, a v očích se jí zračí každá noční můra, kterou jsem kdy měla. „Ne. Jsem tady, abych přešla na druhou stranu. Jak se jmenuješ?“

„Tess,“ hlesne. „Můj otec mě prodal. Řekl, že za ty peníze nakrmí mé bratry.“

Zatnu čelist a v hrudi se mi zvedne horká a ostrá touha proklát čepelí každého chlapa v okolí tohoto vozu. „Drž se blízko mě, Tess. Nemluv. Nevydávej žádný zvuk.“

Ruce se jí třesou v klíně, ale přikývne.

Vůz se pohne kupředu a vrzání kol se mísí s pravidelným klapáním kopyt. Víím, že most je blízko. Zavřu oči, do plic mi vníká smrad kouře a potu, zůstávám nehybná. Buď klidná. Prostě se dostaň na druhou stranu.

Všimnu si změny zvuku kopyt, jak se přesuneme z dlažebních kostek na dřevěný most, a vydechnu. *Jsem na cestě, Ronyne.*

Vůz zastaví. *Jsmé tady.*

Zvenčí se ozvou zdvižené hlasy a mně se zadrhne dech.

„Otevřete vozy,“ dožaduje se mrzutým hlasem strážný. „Musíme vědět, co převážíte.“

Vozataj zavrčí, ale zvuk vysokých bot lezoucích nahoru všechno ostatní utiší. Vzduchem se mihne louč a vrhne mihotavé světlo na tváře žen. Vtisknu se hlouběji do kouta, stáhnu si kápi a snažím se vyhnout pozornosti.

Strážný se široce zakření. Je to útočný úsměv, ze kterého mě svrbí kůže. „Ale copak to tady máme?“ Prohlíží si nás, přejede pohledem i mě, ale honem se přesune k Tess. „Tahle je nová. A mladá. Pravděpodobně pořád netknutá, hm?“

Ostatní strážní se rozesmějí, jako by právě hodil do placu fórek v taverně nad pintou piva. *Prase.*

Ztuhnu, protože se vydá blíž, jeho boty na podlaze vozu duní. Tess vedle mě zakňučí a já jí zlehka přitisknu ruku na nohu – tichá prosba, aby mlčela.

Světlo louče se mihotá přes naše kápě, osvětluje okraje našich tváří. Strážný se sehne dost blízko na to, aby jeho kyselý dech odvál pramen vlasů z Tessina obličej. Instinktivně posunu ruku nad čepel a zadržím dech. Jestli na tu chudinku vztáhne ruku, neztratím nad jeho smrtí jediný okamžik slastného spánku.

„Hezká holka,“ zamumlá tichým a ohyzdným hlasem. „Vsa-dím se, že za Hranicí budeš za dobrou cenu. Co bys řekla na to,

kdybych tě zkusil první? Zaškolil tě, hm?“ Záměrně jí vyjede lep-kavou rukou po stehně nahoru a cosi ve mně se zlomí.

Než si to rozhodnutí vůbec uvědomím, už se hýbu – dýka je venku a moje ruka klidná. Jeho teplá krev mi stéká přes prsty, čepel vězí zabodnutá zboku v jeho krku.

Stalo se to tak rychle, že nestihl ani vykřiknout. Mrštně scho-vám dýku zpátky na stehno, zatímco hřmot smíchu strážných zvenčí není nic než zvuk v pozadí.

Ještě nikdo nezpovoroval krev. *Ale to nebude dlouho trvat.*

„Oi!“ vyštěkne Rozeklaná jizva zepředu vozu. „Co se tam děje?“

Strážný klopýtne a s očima vytřeštěnýma šokem si svírá hrdlo, proto mu pevným kopnutím do hrudi pomůžu.

Zadívám se Tess do očí a naléhavě jí pošeptám: „Zůstaň zticha. Dělej to, co já. Drž krok!“

Kulí na mě vlhké oči, ale přikývne. Nasadím si kápi zpátky na hlavu a vystřelím z vozu, klopýtám a hystericky křičím, zatímco vyděšeně ukazuju dovnitř.

Strážní se pokoušejí vylézt nahoru, ale jdou proti proudu křičí-cích žen, které se snaží dostat ven, a já ten chaos a šplhání využiju, abych zmizela v davu na trhu a doufala u všech bohů, k nimž jsem se nikdy nemodlila, že se Tess drží mojí rady a stačí mi.

Srdce mi buší hlasitěji než výkřiky, myšlenky mi chaoticky víří hlavou a nohy musím k pohybu nutit.

Ale musím dál – Ronyn mě potřebuje.

Zmizím ve stínech. Protože dnes v noci jsem lovec.

2. KAPITOLA

Pohybuju se jako ztělesněná temnota. Jestli někdo ví, jak být neviděný a vzít si, co potřebuje, jsem to já. Dcera slumů, vychovaná na klamech, zahalená tajemstvím.

Na téhle straně Černé řeky – blíž ke králově magií kované hranici, která pečetí oblohu a drží hvězdorozené uvnitř a lidi bez magie venku – se volně pohybuje pouze hvězdorozená šlechta toužící po zakázané svobodě daleko od zvědavých očí svého druhu.

Přitáhnu si plášť, aby skryl obnošené oblečení pod ním, seberu ze země odhozenou lahev a kývnu na Tess, aby následovala mého příkladu. Jestli mě ulice něco naučily, je to tohle: zdání je *všechno*. Obejmu ji kolem ramen a začnu se houpat a klopýtat, žvanit hvězdy ví o čem. Tess vypadá zmateně a nejistě, ale když si všimne, že ji strážé pozorují o trošku déle, přidá se ke mně.

Schválně si šlapu na jazyk tak akorát, aby bylo moje představení přesvědčivé, a zavolám na ně: „Hej, chlapi, nemáte dnes zájem?“

Krátce se na sebe zadívají, načež protočí panenky a propustí nás. „Dneska ne, lásko. Pokračujte.“

Že jsem zadržovala dech, si uvědomím, až když projdou. Spěšně zatáhnu Tess do tichého výklenku na uspěchaném tržišti

v Hraniční oblasti. Řídký dav kolem nás fušuje do tajných dohod a rozhovorů, ale prozatím jsme zůstaly téměř bez povšimnutí.

Zaklepu na dveře, o které se opíráme, zatímco se nám hrudníky dmou po prudkém útěku z vozu a vyhýbání se pozornosti – tři ostrá klepnutí rychle za sebou následované dvěma dunivými klepnutími s pomlkou tří srdečních tepů.

Čekám. A čekám. *A čekám.*

A těsně předtím, než se vydám dál, se těžké dřevěné dveře otevřou na škvíru právě tak velkou, aby na mě mohl vyhlédnout drsný obličej.

„Co by mohly dvě milé dámy pohledávat v podsvětí?“ zeptá se podezřívavě.

„Přišla jsem za Gelleskem. Pověz mu, že je tady Iskara a přišla jsem si pro splacení dluhu,“ zavřím, rázem zmizí všechny stopy po té opilé hlupačce, kterou jsem hrála.

„Debilní Gellesk a jeho hvězdosrané dluhy,“ zabručí ten chlap. Práskne mi dveřmi před nosem. *Krucinál.*

Ale právě když si myslím, že se dovnitř nedostanu, dveře se otevřou naplno a odhalí muže s velkým břichem oděného od hlavy k patě do oceli. „Pojďte za mnou,“ prohlásí stroze a mávne rukou. Provede nás opuštěným průčelím obchodu a sestoupíme do útrob podsvětí.

Jestli je něco zakázané, člověk to najde tady. Schopnost vyznat se v těchto labyrintech pod Hraniční oblastí je vzácná. *Já ji mám.* Zkaženost a naprostá krutost prodejců a klientů, kteří tohle místo obývají, stačí k tomu, aby se královská garda dívala jinam. V podsvětí je na prodej všechno a vždycky to dostane ten, kdo přijde nejvíc – nebo je nejtemnější.

Vidím, jak Tess krčí obličej nevolí a odvrací zrak od vysoce postavených trpících šlechticů na měsíčním stínu a kořenu nicoty klopýtajících chodbami.

Čím hlouběji sestupujeme, tím temnější dohody probíhají v odstíněných výklencích a tím jasněji vidím, čeho se Virellinské království bojí nejvíc: zpochybňování jeho moci a hrozeb vůči přísné kontrole, kterou nad námi má.

To je tak, když vezmete lidem všechno, budou odolávat a najdou si způsob života, který se bouří kleci, do níž jste je zavřeli. Samozřejmě, že to nevypadá jako hrozba, ale jako šepot, tajná potřásání rukou a klopýtající příjemci.

Podsvětí je plné pašovaného zboží: Lunární kodex, zapovězená kniha, která prý obsahuje zakázané rituály, obsidiánové střepty zaručující tomu, kdo je vypije, dočasnou schopnost skrýt se před kouzelnou detekcí a paměťové koule obsahující kradené vzpomínky – odkud, to nikdo nepoví. Ale možná nejznepokojivější jsou stínoví psi, kteří se dají použít v bitvě, ale mnohem častěji jsou používáni pro zábavu a jako platidlo v bojových jámách.

Relikvie tady mluví o minulosti, kterou mě nikdy nikdo neučil – symboly, jež si nikdo nepamatuje, jména, co mizí ve chvíli, kdy se vysloví nahlas. Občas mě napadá, jestli jsme je nezapomněli schválně. *Nebo se o to někdo nepostaral.*

Ale skutečný důvod, proč tohle místo existuje? Všechny typy elixíru pro změnu stavu, které si člověk jen dokáže představit – eclipsium, měsíční stín, kořen nicoty, duchoblud.

Tady dole to smrdí jako výčítky a hovna – těžká směsice kouře kořene nicoty, nemytých těl a čehokoli, co se tady považuje za jídlo. Tess se mi tiskne k boku, jako bych byla její poslední naděje, což zcela upřímně asi jsem.

Gelleska uvidím v jeho obvyklém stánku, kterak se dohaduje kvůli hromadě plesnivých látek a možná prokleté relikvii nebo dvěma. Divoce rozhazuje rukama a obličej má zarudlý záchvatem vzteku, jenž právě prožívá.

Dokonalé.

Rázným krokem dojdu k jeho stolu a klouby zaklepu na dřevo. Několik z jeho drahocenných lahviček se zakymácí, jedna nebezpečně zavravorá, ale chytnu ji. Záměrně si ji prohlédnu, načez ji postavím zpátky.

„Pořád hraješ to divadýlko, Gellesku? Vidím, že kontrola kvality není tvoje silná stránka,“ ušklíbnu se křivě arogantním úsměvem.

Ztuhne uprostřed řevu a jako poplašená sova ke mně obrátí hlavu. „Kurvadrát. Iskaro? U všech hvězd, co chceš?“

Sladce se usměju. „Přišla jsem si vybrat dluh,“ pronesu melodickým tónem.

Zatváří se upřímně znepokojeně, veškerá teatrálnost je tatam. „To by ses neodvážila.“

Nakloním se nad stůl a ztiším hlas tak, aby mě slyšel jenom on. „Ale odvážila. Dovol mi osvěžit ti paměť: předávkování kořenem nicoty, bez kalhot a našťvaný šlechtic, který si strašně přál vidět tvoji hlavu nabodnutou na kůl. A pak jsem tam byla já, přivodila mu bezvědomí a zachránila tvůj na odív vystavený zadek.“

Zasténá a pleskne se rukou přes obličej. „Naposledy, já nebyl předávkovanej. Já... experimentoval.“

„Slintal jsi po sobě a žebal o milost,“ zvednu jedno obočí, „u nábytku.“

Gellesk se na mě zlostně zahledí a zrudnou mu tváře. „A to jsi prostě musela zmínit. *Zase*. Poděkoval jsem, ne?“

„Ale ano. Děkuju, Iskaro, zachránila jsi mi život, zatímco já byl nahý a celý od popele z kořene nicoty,“ posmívám se mu vysokým hlasem. „Děkuju ti, Iskaro, že jsi mě zachránila před nabodnutím od šlechtice potom, co jsem se vyspal s jeho ženou a ukradl mu šperky.“

Naježí se. „Já mu šperky neukradl. Ona mi je dala. *Z vlastní vůle*,“ snaží se mě přesvědčit ze všech sil.

„Zatím cos byl nahý a slintal,“ připomenu mu medovým hlasem.

Otevře pusy a pak ji zavře, protože tuhle bitvu očividně prohrává. „Fajn,“ utrhne se. „Zachránila jsi mi život. *Jednou*. Jsi spokojená? Můžeme se teď přesunout k tomu, jak jsem celý napravený?“

Samolibě se usměju. „Napravený? Gellesku, pořád prodáváš nektar z měsíčního stínu říznutý popelem a vydáváš cínové amulety za hvězdokované relikvie,“ posmívám se.

„Jsou to dekorace,“ zavrčí. „Lidi by si měli přečíst, co je psané malým písmem.“

„Dost bylo řečí,“ odpovím a nakloním se blíž. „Něco mi dlužíš. Jsem tady, abych si to vybrala.“

Znovu zasténá, táhle a hlasitě, jako bych ho právě požádala, aby si usekl ruku. „Iskaro, nemůžeš se tady jenom tak ukázat a – počkat, kdo je ta holka?“

Tess za mnou nervózně přešlápne a já jí položím ruku na rameno. „Tohle je Tess. Potřebuje místo, kde na ni nebude vidět, a ty jí ho poskytněš.“

Gelleskovi spadne brada. „Já? Ale ne. Ne, ne, ne. Jsem muž – obchodník, ne chůva,“ ukáže ke svému stolu plnému rauš navozujících látek a cetek.

„Ona už není malá, Gellesku. A ty jsi stěžlák,“ odseknu.

Praštlí se rukou do hrudi a předstírá pohoršení. „Jak se opovžuješ! Jsem ten nejvyhledávanější prodejce v podsvětí. Moje zboží je legendární.“

„Tvoje zboží jsou většinou padělký,“ říkám, zatímco z jeho stolu odstrčím křehký kousek plechu.

„To jsou detaily,“ rozčlíl se. „Jde o to, že mám spoustu práce, než abych...“

„Tolik práce zase nemáš, když zvládáš bafat kořen nicoty a prohrávat zisky,“ skočím mu do řeči. „Vezmeš ji k sobě. A když už jsme u toho, taky mi povíš, kde je Ronyn.“

Gellesk přešlápne, jeho hraná statečnost dostává trhliny, zatímco pohledem zalétá k okraji chodby. On je vždycky opatrný – pokud tedy, samozřejmě, není sjetý kořenem nicoty. Nakloní se dopředu a ztiší hlas.

„Dobře, fajn. Povím ti, co vím, ale na mě to neházej,“ zamumlá. „Tvůj kámoš, ten šípy metající idiot, se nechal chytit.“

Nakrčím obočí. „Chytit? Kým? Nech mě hádat – někým chytřejším než ty, což na férovku, je spousta lidí.“ *Kurva*.

„Královskou gardou,“ zabručí. „Teda, ne těmi šviháky. Spíš těmi odmítnutými, kteří se nedostali do paláce. Byli umístěni na základnu u Černé řeky. Moje zdroje říkají, že Ronyn během nájezdu čmucharal kolem zásobárny. Dostal se příliš blízko a odvedli ho do koželuzny dřív, než stihl vytáhnout ten svůj obrovský luk.“

Polknu paniku a přistoupím o krok blíž, abych se nad ním tyčila a připomněla mu, kdo je tady šéf. „A koželuzna? Je těžké se do ní dostat?“

Zasténá a zakloní hlavu, jako bych ho požádala, aby rozdělil samotné hvězdy. „Je to zařízení nižší úrovně, jasný? Nejsou tam palácoví strážníci – jenom pár hvězdorozených vojáků držících hlídky. Pokrevní vazalové, možná éterkročejové, jestli budeš mít štěstí. Ucítí tě a nezůstanou v klidu dlouho. Ti chlapi jsou nemilosrdní a zlí. Jako ty, ale ne tak okouzlující.“

Samolibě se usměju. „Ty si myslíš, že jsem okouzlující? Opatrně, Gellesku. Mohli bychom přijít do řečí,“ mrknu na něj.

Zasténá hlasitěji. „Proč se vůbec namáhám? Ty tam prostě vle-tíš a uděláš tam bince, že jo?“

„Pravděpodobně. Ale neboj se – dohlédnu na to, aby si to všichni dlouho pamatovali,“ poplácám ho po rameni. „Na rozdíl od tvého posledního bince, který zahrnoval nahý zadek, slintání a velice našťvaného šlechtice.“

„Nikdy mi to nezapomeneš, že jo?“

„Dokud budu dýchat, tak ne,“ odpovím vesele.

Ohlédnu se na Tess, která se za mnou vznáší jako nervózní stín. „Když už je řeč o binci, převezmeš za Tess zodpovědnost. Potřebuje bezpečí.“

Gellesk na mě zírá, jako bych mu právě pověděla, že ho zrovna přijali do královské gardy. „Já? Já musím vést podnik!“

„Tohle,“ zamračím se na něho a ukážu na jeho mizerný stůl s cetkami, „není podnik. Je to podvod. A Gellesku,“ vážně se na něho zadívám, „její otec ji prodal do bordelu.“

Gellesk pozbyde výrazu. Možná je to mizerný obchodník prodávající padělký, ale *řídí* se aspoň *nějakou* morálkou. Odmítá obchodovat s lidmi. Zadívá se na Tess a projednou se zatváří jemněji, jako by cítil skutečnou starost. Jestli o tomhle chuligánovi něco vím, pak je to fakt, že jeho hranice končí u nedobrovolných bordelů. „Pojď sem, zlato. Strejda Gellesk tvoje trable vyřeší.“

Říkám si, že tady, s jeho falešnými amulety a zaprášeným etickým kodexem, bude Tess v bezpečí. Ale naučila jsem se bezpečí nedůvěřovat – ne ve Virellinu.

Když se otáčím k odchodu, cítím přitom špetku jistoty, že Tess bude v pořádku. Za mnou se nese Gelleskovo bručení: „Iskaro, jednoho dne zajdeš příliš daleko.“

Ohlédnu se se širokým úsměvem. „Jednoho dne, Gellesku, ti naroste páteř a začneš provozovat poctivej podnik. Dej mi vědět, až se tak stane. Přinesu dort.“

Jak mizím ve stínech, slyším ho mumlat cosi o hvězdami zatracených ženských a jejich nemožných požadavcích.

Koželužna čeká. A cosi v mojí krvi mi říká, že to nebude jen záchrana – bude to zúčtování.

3.

KAPITOLA

Tunely páchnou po hnilobě a tajemství. Skrze temnotu se nepohybují – stávám se jí, pronikám jí jako čepel skrz hedvábí.

Zkontroluju si dýky na stehnech – skryté, zabezpečené, připravené – a pohybují se rychle, aniž bych navazovala oční kontakt s kýmkoli v podsvětí. Hvězdy ví, že jsem jeden delší pohled od nože do žeber.

Jak stoupám zpátky k povrchu, hlavou se mi pořád dokola honí jediná myšlenka – *jsem naprosto v prdeli*.

Vůbec nezáleží na tom, jestli se jedná o nižší třídu, nebo ne, budu čelit magii. Sama. To mě nezastaví – nikdy mě nic nezastaví. Ale zarazí mě to a já zvažuju, jaký přístup bude nejlepší.

Můžu si vybrat mezi lstí nebo otevřeným útokem.

Držím se na střeších a pohybují se skrze stíny jako kouř. Sevře se mi hrudník a pod žebry se mi rozpíná zvláštní lehkost – malátnost možná, nebo něco jiného. Říkám si, že je to hlad. Ale ten pocit zůstává a je horký a spalující. Pokračuju. Jídlo může počkat. V tavernách tady člověku spíš naservírují čepel než jídlo. Hvězdorozená šlechta se do Hraniční oblasti vydává okusit temnotu – nevěstince, bojové jámy a hráčská doupata. Vzduch šumí vzdechy, sténáním a vůní potu a mincí.

Realita života ve slumech Virellinu je, že i kdybych nekradla a nepřepadávala – což tedy rozhodně dělám –, nic člověku nezaručí bezpečí. Nevinnost ve slumech pro královskou gardu nic neznamená. Naočkovali je, abychom pro ně byli méně než lidi, a tudíž nejsme hodni jejich morálky – pokud nějakou mají. Strážní pořádají nájezdy na domy, berou si od těch, kteří už tak mají málo, a špatně nakládají s lidmi bez magie jenom proto, že se narodili pod prázdnou oblohou, jsou nedotčení svitem hvězd, nevybralo si je žádné souhvězdí zaručující magii.

Všichni jsme si zvykli na zápach piva v dechu vojáků, zvědavé oči a volně slídící ruce, že nám berou náš skrovný majetek a nevinní jsou odsouzeni za to, z čeho je stráže potřebují obvinít – což se teď děje zcela běžně.

Navzdory tomu, že se mi svírá hrud', nutím nohy i plíce, aby mě nesly dál, než rychle slezu v opuštěné boční uličce. Vykouknu zpoza rozpadlé budovy na rohu a zvažuju, jak se mám u všech hvězd dostat přes otevřené prostranství. Tady se v Hraniční oblasti koná noční obchod – vozy kupců se řadí k prozkoumání, než dostanou povolení vydat se za Světlorozenou hranici do vnitřní svatyně virellinské šlechty. Jinými slovy se to tady jen hemží královskými strážnými, kteří ovládají magii a nic by jim neudělalo větší radost než načapat pouličního zlodějíčka bez magie. Kdyby mě chytili na téhle straně Černé řeky, dostalo by se mi přinejlepším veřejného bičování, přinejhorším oprátky kolem krku.

S čepelí to celkem umím – Revryn mě vybrousil ve víc než kapsáře –, ale mojí skutečnou zbraní vždycky bývala všímavost vůči svému okolí. Vyrůstání ve slumech mě naučilo všímat si *všeho*. Vnímat jemné pohyby – cuknutí prstu, sevření čelisti, přešlápnutí z nohy na nohu. Bez toho bych byla mrtvá už před lety.

Ten smrad mě zasáhne ještě dřív, než to uvidím – odporný, chorobně nasládlý pach kořene nicoty. Jen jediný člověk ve Virellinu dokáže udělat kořen nicoty ještě oplzlejší, než už je. A brzy v řadě zpozoruju povědomý obličej – *Jeks*, jeden z Gelleskových lokajů, se lenivě opírá o bok kupeckého vozu.

Ten vůz přetéká pytlí z hrubé režné látky, skrze niž prosvítá slabá záře kořene nicoty. Jeks tlachá s dalším lokajem a nepochybně se směje nějaké hlouposti. Pravděpodobně nějaké historce, která se nikdy nestala.

Skryju se zpátky do stínů a pozoruju vozy pomalu se sunoucí k prohlídce. S tolika strážnými bych dovnitř bez povšimnutí neproklouzla. Vsadila bych všechny mince ve Virellinu, že bych byla pro všechny skvělou kořistí, která by vynesla tučný výdělek – ať už tak, či onak.

Pohledem zalétnu zpátky k vozu s kořenem nicoty – a začínám sprádat plán. Gellesk vždycky říkal, že jsou jeho vozy nedotknutelné, protože nikdo, kdo má všech pět pohromadě, by neriskoval králův hněv kvůli pašování kořene nicoty.

Ale Gellesk tady není a nikdy mě nikdo neobvinil, že mám všech pět pohromadě.

Stále ukrytá ve stínech se příkradu blíž, zatímco si z opasku sundávám křemen.

Plán jsem vymyslela rychle – zapálit kořen nicoty, sledovat chaos a proklouznout přes otevřené prostranství, zatímco se všichni budou snažit neudusit štiplavým kouřem. Není to elegantní, ale je to efektivní – a upřímně, připadá mi to svým způsobem poetické.

Přibližuju se k řadě a dávám si přitom pozor, abych splynula se stíny. Když se příkrčím za vozem, Jeks si mě ani nevšimne, je příliš zaneprázdněný zasvěcováním svého přítele do jakési povídačky o tom, jak jednou přechytračil skupinu konkurentů. Soudě

podle faktu, že je Jeks stále naživu, to zřejmě bude pravda, ale hvězdy chraňte, ten chlap je zatraceně nesnesitelný.

Ohlédnu se na pytle a neujde mi, jak záře zdánlivě slabě pulzuje v rytmu zatuchlých výparů. Kořen nicoty jen nehoří – on *vybuchuje*. A přesně to potřebuju.

„Za to mě Gellesk zabije,“ zamumlám si a udeřím do křemene. Nasměřuju jiskru k okraji pytle.

Okamžik. Syčení. Pak – oheň.

Do noci stoupá zkroucený proužek kouře.

„Už jdu, Ronyne,“ zašeptám a ustoupím zpátky do stínů. Radši by měl být naživu – *hvězdami zatracený blázen*. Neriskovala jsem během jedné noci několikrát život, abych ho nechala umřít na místě, jako je tohle.

Netrvá dlouho a oheň se rozšíří, hladově přeskakuje z jednoho pytle na druhý. Slabá záře se změní v tajuplný oranžový plamen a vůz vzplane jako hranice při slavnosti. Jeks si toho všimne právě ve chvíli, kdy s hlasitým *prásk* vybuchne první pytel s kořenem nicoty a vyše vzhůru oblak hustého, dusivého kouře.

„Co to u všech svatých zasraných hvězd je?!“ zakřičí Jeks, rozkašle se a klopýtá od vozu.

Strážní mají okamžitě poplach, křičí rozkazy a gestikulují. Někteří z kupců pomalu ustupují, zatímco jiní se snaží zachránit svoje zboží před šířícím se ohněm. Chaos se šíří jako požár – doslova.

Neotálím, abych pozorovala následky. Využiju houstnoucího kouře a zmatku jako krytí a s horkostí v zádech se mihnu přes otevřené prostranství, moje boty přitom na dlažebních kostkách nevydávají žádný zvuk. Strážní mají plné ruce práce s hašením, než aby si všímali osamělé postavy prokluzující mezi stíny.

Když doběhnu na druhou stranu, ohlédnu se zpátky k chaosu. Jeks se zběsile snaží zadusit plameny, ale je to prohraná bitva. Gellesk bude zuřit – ta myšlenka ve mně vyvolá uspokojení.

Z Gelleska se přeci jen ještě může stát poctivý obchodník.

Se samolibým úsměvem se otočím a vklouznu do uličky vedoucí ke koželužně. Hrudník mám stále sevřený a instinktivně se za něj chytám, ale cítím náznak úspěchu. Jeden problém je vyřešen. Už zbývá jen tucet dalších.

Koželužna, masivní stavba ze ztrouchnivělého dřeva a kamene flekatého od sazí s komíny vyfukujícími oblaka štiplavého kouře, se hrozivě tyčí na okraji Hraniční oblasti. Vzduch je tu hutný, prosycený nezaměnitelným zápachem hniloby a chemikálií používaných k oddělování kůže od masa.

Jak přicházím blíž, země pod mýma nohama začíná být slizká a hrbolatá, potřísněná dlouholetým odtokem z kádí uvnitř. Za špínou pokrytými okny tančí chabá záře z loučí a vrhá pokrivené stíny. Zkroucené dřevěné dveře jsou vyztužené zrezivělými železnými proužky a jejich povrch je rozrytý hlubokými rýhami, jako by se někdo – nebo *něco* – snažilo prodrat ven.

Uvnitř se zastavím ve stínu rozbitého sudu a nechávám oči přivyknout tlumenému světlu.

Stěny jsou obloženy masivními dřevěnými policemi, na nichž visí napůl konzervované kůže v různých stádiích rozkladu. Horce mě bodne pod hrudní kostí a mám pocit, jako by mě cejchovali. Doléhá na mě hlad a napětí z obav o Ronynovu bezpečnost, což mě jednoduše pobízí k tomu, abych jednala rychle.

Podlaha z pokroucených dřevěných prken je plná děr, v nichž se nachází mělké kaluže s odporně páchnoucí tekutinou. Každý krok je hazard – příliš velký tlak a mohla bych se ztrouchnivělými prkny probořit do břečky pod nimi. Jestli uklouznu, je po všem. Jestli zaútočím, je to válka.

Uprostřed hlavní místnosti sedí kolem skomírajícího ohně čtyři hlasití a robustní strážci – podle šlachovitých svalů a vystouplých žil pravděpodobně pokrevní vazalové, staří páprdové, kteří

zjevně přebrali piva. Zdá se, že jsou naplno ponořeni do hovoru o bojových jámách z včerejší noci a já se rozhodnu, že nejlepší bude, když se tam příkradu tajně a nechám ty prasata jejich pivu a kamarádíčkování.

Ve vzdáleném rohu z větší části zastavěném policemi s nástroji a zařízeními jsou dveře, které hlídají dva muži, kteří vypadají malátní spánkem a uvolnění – ta arogance, s níž předpokládají, že nikdo nebude natolik hloupý, aby se byl jen přiblížil. *Ale to ještě nepoznali mě.*

Musím se dostat za ty dveře, protože si dokážu představit, že za nimi je přesně to, co hledám – Ronyn.

Velice tiše vycouvám a vytáhnu z pochvy svoji oblíbenou dýku, protože předpokládám, že dojde k násilí. Jak obcházím budovu dozadu, najdu otevřené dřevěné dveře, kterými se dostanu zboku přesně k těm ospalým, arogantním strážným.

Příkrást se tajně je rozhodně dobrý plán.

Jsem ztělesněním tichosti. Sklouznu rukou přes obličej prvního strážce a zakryju mu pusou, ostřím mu přejezdu přes hrdlo a umlčím jeho protest dřív, než na něho vůbec pomyslí. Teplá sprška jeho krve mě jenom ujistí v tom, že tohle zvládnou – nedělám to poprvé. Položím ho na zem a mrštně se přesunu k druhému strážci, jenž ke mně otočí hlavu právě včas. Podříznu mu krk, škabající se svaly se uvolní a já ho strčím zpátky na bednu, ze které se zvedl, hlava mu přitom klimbá, jako by se vrátil do říše snů, kterou nikdy neměl opouštět.

Zkontroluju pivem zmožené tlachající strážné kolem ohně, a když jsem si jistá, že nic neslyšeli, projdu dříve hlídanými dveřmi dál, ať už mě za nimi čeká cokoli. Najdu několik jednotlivě stojících zadržovacích cel s mřížemi zčernalými a zprohýbanými, jako kdyby do sebe absorbovaly utrpení koželužny. Zadrženi uvnitř jsou jen o trochu víc než stíny, jejich obličejů lze v tlumeném

světle stěží rozeznat a pohybují se malátně, tíží je vyčerpání, okovy nebo něco horšího.

Tohle místo není jenom koželužna, je to očištec. Místo, kde všechno – kůže, lidi, duše – přichází o svou podstatu a pak je odhozeno. A jestli nebudu opatrná, budu další. Procházím kolem pruhu cel, abych zkontrolovala, jestli některou z nich neobývá Ronyn.

Ze všeho nejdřív uvidím jeho vlnité čokoládově hnědé vlasy – obličej má zohyzený krvavými šrámy a skvrnami podlitin. Vzhledně ke mně s pro něj tak typickým křivým úsměvem, který bych rozpoznala kdekoli, a řekne: „To je dost, že ses ukázala, Isk. Už jsem chtěl začít skládat tragickou baladu o svém předčasném skonu.“

Díky hvězdám. Krátce vydechnu úlevou a nedokážu si pomoci, dovolím si tiché uchechtnutí. „Co se u všech hvězd stalo, Ronie?“

„Možná bychom si mohli projít moje chyby, až nebudeme na nepřátelském území, Isk? Myslím, že ze všeho nejdřív bychom měli mít na programu, jak mě sakra dostaneme z téhle cely.“

„*Očividně,*“ posmívám se.

Dveře od cely zachrastí a já ten zvuk prokleju. Zabodnu dýku do zámku a zoufale se snažím odemknout, ale nemám štěstí. Frustrovaně a naléhavě zabodnu dýku do zámku ještě jednou. „Kurvadrát, Ronyne, to ses u všech hvězd nemohl nechat zavřít do cely s normálním zámkem?“

„Promiň, až mě příště zmlátí a chytanou, vyžádám si apartmá deluxe,“ opácí Ronyn a navzdory zkrvavenému rtu a tmavnoucí podlitině na čelisti se ležérně opře o mříž. „Víš, možná do takové s pohoštěním a klíčem pod matrací.“

Protočím oči a rozhlédnu se kolem, snažím se přijít na nějaký plán, načež znova frustrovaně vydechnu a zavrčím.

„Víš, Isk, nevím, jestli těmi povzdechý a vrčením ten zámek otevřeš, bohužel,“ zavtipkuje.

„Zmlkni a nech mě přemýšlet! Co kdybych...“

„Ehm, Iskaro?“ přeruší mě Ronyn najednou ostřejším tónem. „Máme společnost.“

„Nekecej,“ syknou a zběsile se snažím vymyslet nějaký plán pro tenhle hvězdami zatracený zámek. Než se ale můžu pohnout, přeruší mě pobavený hlas za mnou.

„Potíže se zámek? Jak... *kuriozní*,“ přemítá ten hlas.

Otočím se k chlapovi vystupujícímu ze stínu, v tlumeném světle se zaleskne moje dýka. Pohybuje se příliš tiše, jako by se samotná temnota podřizovala jeho vůli. Skoro celý obličej mu zakrývá kápě, ale úškleb zářící pod ní je popudlivě viditelný.

Přeměřím si ho – samolibý, příliš sebevědomý, na tohle místo příliš čistý. Vlk na okraji tábořiště.

„Kdo kurva jsi?“ dožaduju se tichým hlasem a s nehybně připravenou dýkou.

„Kael,“ odpoví po chvílce, jako by se rozhodoval, jestli nemá zalhat. Jako by pro mě jeho jméno mělo něco znamenat. Jeho tón je v rozporu s jeho postojem až příšerně ležerní. „A jestli se neztíšíš, vtrhnou sem všichni strážníci.“

V jeho hlase cosi je – tiché sebevědomí, které se zdá příliš nacvičené, jako by za tím sebejistým úsměvem, který mě tolik štve, střežil tajné úmysly a skryté motivy. Moje instinkty na mě křičí, ať si dávám pozor, ale právě teď vítězí zvědavost.

„Víš,“ ozve se Ronyn. „Jestli tě ještě nezabil, mohl by vlastně být užitečný.“

Kael se krátce zadívá na Ronyna, jako by si ho měřil. „Tvůj přítel je chytrý – možná bys ho měla poslechnout,“ praví ten chlap, Kael, a lesknoucí se špičkou svého ostří ukáže na Ronyna.

„Rozhodnu se sama, koho budu poslouchat,“ utrhnu se a namířím na Kaela vlastní dýkou. „Máš zhruba pět úderů srdce na to, abys mi vysvětlil, proč mě sleduješ, jinak zjistíš, že máš tu dýku zabodnutou někde, kde ti to nebude moc příjemné.“

Kael se zatváří ještě samoliběji. „Když vyhrožuješ, jsi roztomilá.“ Ronyn si odfrkne. „Není roztomilá. Věř mi – po ránu je rozhodně nabručená.“

„Ronyne,“ zavrčím. „Zmlkni, nebo tě tu nechám.“

„Chyběl bych ti,“ odpoví mi, ale zmlkne – prozatím.

Kael se sehne k zámku a můj naštvaný pohled ignoruje. „Je začarován,“ vysvětlí. „Budeš potřebovat víc než brutální sílu. Naštěstí pro tebe mám štědrou náladu.“

„Zdejší lidé jsou štědrí, jenom když jim to vyhovuje,“ odvětim a sleduju, jak od opasku vytahuje zvláštní zařízení.

Vzhledne a v tmavých očích se mu zaleskne výzva. „Já nejsem zdejší.“ V tomhle ohledu nelže – jeho přízvuk rozhodně není z Virellinu.

Přitiskne zařízení k zámku dřív, než ho stihnu prozkoumat. Tiché cvaknutí a dveře se na škvíru otevrou. Ronyn vyleze ven a mne si oteklý obličej. Zdá se, že nás tenhle muž nechce mrtvé – aspoň prozatím.

„Připomeň mi, abych ti poslal děkovnou kartičku,“ praví Ronyn a oprašuje se.

Bavím se jeho nekonečným optimismem. „Už jsi vypadal líp, Ronie,“ řeknu a měřím si jeho zraněné tělo. „Ale ráda tě vidím,“ pravím s upřímným úsměvem a stisknu mu paži.

Kael si mě chvíli prohlíží, načež poví: „Šťastné shledání milenců. Teď se pohněte. Tiše, jestli to dokážete.“

„My nejsme... to je fuk,“ protočím oči a naštvane vydechnu, ale následujeme ho. Stěží uděláme tři kroky, když se rozrazí dveře na konci chodby. Dovnitř se nahrnou čtyři strážní a jejich oči rudě žhnou magií darovanou souhvězdím Karmínová hydra, pod nímž se narodili. Bručí a tasí ostří. Jejich velitel – obrovský hromotluk s obličejem jako špatně trefená kovadlina – se zadívá přímo na mě a mlaskne, jako by se chystal, že si smlsne na lahůdce.

„Není kam utéct, drahoušku. Krysy ze slumů jako vy tady nevydrží ani tři údery srdce,“ zavrčí.

„Chceš to udělat ještě zajímavější, *drahoušku*?“ Poslední slovo mi sklouzne ze rtů jako svůdné pozvání a koutkem oka si všimnu, že se Kael nad mojí okázalou drzostí zaculí.

„Iskaro,“ sykne Ronyn, a jelikož je neozbrojený, už sahá po dýce připevněné k mému stehnu. „Možná neprovokuj – nebo se nevsázej – s vražedným oddílem?“

„Kdybych to neudělala, nebyla bych to já,“ zatrylkuju. Svíravý pocit v hrudi se taví. Není to strach. Není to hlad. Je to něco jiného. Cosi se probouzí.

Nevědomky si na to položím ruku – ten náhlý, pronikavý žár pod žebry nedokážu snést. Kael si mých potíží všimne, mírně přikývne a udělá krok přede mě.

Zavrčí prvotním hněvem a já prakticky cítím, jak z něj sálají instinkty zabijáka.

Bez varování, jediným plynulým pohybem tasí z pochev na zádech dva stejné meče, jejichž ostří se i v matném světle temně a smrtelně zalesknou. Nevím, z čeho jsou ty meče ukované, ale jsou nádherné. *Smrtící*.

Pohybuje se jako predátor – tiše, vypočítavě a hrozivě plynule. Každý krok, každá otočka jsou tanec vybroušený roky tréninku nebo bitev, nebo obojího – symfonie přesnosti ostré jako břitva. Pod zbrojí se mu smršťují a napínají svaly, vyrýsované linie jeho těla odrážejí ostří jeho zbraní. Jak s meči máchá, jsou z nich jen šmouhy, každý švih je mistrovským dílem kontrolované síly, tichým příslibem smrti.

Kael s nemilosrdnou lehkostí skosí dva strážné, jeho čepele se jen míhají jako oblouky tlumené černé a temným pohledem zaostří na třetího, jako by ho varoval, aby neudělal ani krok. Poslední strážný – rváč s širokými rameny odhalující zuby v úškleb-

ku – objede zkřížené meče a upře oči na mě. Nárokuje si mě.
Ocejchuje mě jako svoji oběť.

„Ronyne, utíkej!“ zakřičím syrovým hlasem.

„Potřebuju svůj luk a knihu záznamů!“ houkne zpátky chraplavě.

Ta zasraná kniha. Měl pravdu – potřebovali jsme ji. Bez záznamů o zásobovacích trasách a střídání stráží umřeme hladu.

„BĚŽ!“ zakřičím znovu a strčím ho, aby se rozhýbal, zatímco se ten hromotluk vrhá do útoku.

Ronyn zaváhá, svírá dýku, co jsem mu dala, ale ví, že proti hrubé síle pokrevního vazala nic nezmůže – jejich magie dodávají jim bojovou zuřivost, schopnost regenerace a zvýšenou výdrž činí naše čepele neužitečnými, jestliže je nedokážeme zabít čistým řezem do hrdla nebo srdce. Proběhne kolem Kaela z druhé strany a zmizí v chaosu koželužny.

Ten hromotluk se na mě vrhne a cení přitom shnilé zuby. „Jé, mám tě celého pro sebe. Jak sladké,“ vysmívám se mu a v poslední chvíli padnu k zemi. Proklouznu pod ním, kluzká podlaha mě přitom pálí na stehnech, a čistě mu přerážnu šlachy za kolenem.

Zahřímá a na okamžik upadne, ale hýbe se rychleji, než čekám. Svoje nezraněné koleno mi vrazí do břicha, bolestivě mi tak vyrazí vzduch z plic. Oženu se a přejeďu mu dýkou přes silný sval na paži.

„To ti moc nepomůže, holka,“ zavrčí, obnaží zuby v sadistickém úsměvu a před mýma očima se mu rány začínají zacelovat.

Regeneruje se. Moje dýka by klidně mohla být lžička.

Zasraní pokrevní vazalové.

Sáhnu po dýce v botě, ale velkýma rukama mě chytí pod krkem a já nemůžu dýchat. Rozmlží se mi vidění, a když se snažím vypáčit mu prsty, není to k ničemu.

Hvězdy mi pomozte. Takhle umřít nemůžu – takhle ne.

Jeho váha mě drtí jako balvan, špendlí mě k podlaze. Konečně dohmátnu na dýku a z posledních zbytků sil mu ji zabodnu do žeber. Málem sebou ani netrhne, veškerou svoji pozornost soustředí na to, aby mě uškrtil.

Pálení v hrudi exploduje do agonie. Pod kůží mi pulzuje horko, a než se můžu pohnout, zalije chodbu oslepující světlo pronikající skrze cely a stěny. Moje tělo se instinktivně stočí do klubíčka, obejmou si kolena, zatímco světlo požívá svou cestu ven.

Oslepující záře vybuchne – zastavuje čas, pohlcuje myšlenky, zmocňuje se mých smyslů.

Žár za žebry ustupuje a zanechává za sebou bolestnou prázdnotu. Světlo kolem nás začíná ochabovat, mizí do vzduchu, jako by nikdy ani nebylo. Shlédnu na svoje tělo, pod kůží mi probleskuje a třpytí se světlo, ozařuje mě jemným popraškem, takže to vypadá, jako by kolem mě padal hvězdný svit.

Horko ustupuje, světlo pohasíná a já se zase můžu soustředit na svět kolem sebe. Ten hromotluk leží vedle mě a jeho kůže se před mýma očima rozpadá.

Honem se od něho snažím dostat pryč, zmítá mnou hrůza.

„C-co se děje?“ zakoktám se a snažím se posadit.

„Isk!“ přispěchá ke mně Ronyn a přitáhne si mě do náruče. „Co to u všech zasraných hvězd *bylo*? Jsi v pořádku?“ Prohlíží si moje tělo, hledá zranění, ale já vím, že žádné nenajde. „Ty jsi toho hajzla pokrevního vazala změnila v prach!“

Jeho výraz je nečitelný – směsice strachu, překvapení a úlevy.

„Jsem... v pořádku.“ Na víc se nezmůžu.

„Do prdele, já mám *spoustu* otázek,“ praví a přitáhne si mě ještě blíže.

Nevím, co říct. Nevím, jak to říct. Proto mlčím.

Jak se světlo projasňuje, prohlížím si místnost. Strážci leží mrtví, pokroucení a zlomení, a před našima očima se mění v pouhý popel.

Ale moje magie je svázaná. Tohle by nemělo být možné. Ledáže... se moje magie brání.

Kael se ležérně opírá o dveře do cely, dvojici mečů má zastrčenou v pochvách, ruce založené a při tom všem mu z dokonalého účesu nevyklouzl ani jediný pramen. Jak vykročí ze stínů, bystře se usměje a pohledem ostrým jako břitva přejede přes popel a prach.

Jen mírně se skloní a zruší mezeru mezi námi.

„Ahoj světlorozená,“ řekne tichým hlasem významně.

Žaludek mi poklesne a krev mizí z tváře.

On ví, kdo jsem.

Kurva.

4. KAPITOLA

Na dlažebních kostkách se ozve dunění vojenských bot – ostré, naléhavé, neúprosné. Někdo šteká rozkazy. Posily.

Museli vidět světlo. *Moje světlo.*

Kurva.

Kael se ani nehne. Opírá se o celu, jako by měl všechen čas světa, a samolibě se culí.

Ronyn na mě dál upírá vytřeštěné oči plné očekávání. „Neproberem to, Isk?“

„Teď ne,“ odseknu a vydám se honem chodbou, jako by mi pohyb mohl pomoci sestavit nějaký plán. „Musíme se dostat přes most dřív, než ho uzavřou.“

Mysli. Mysli, sakra.

Kroky se přibližují. *Cítím* je, jak se tlačí na koželužnu ze všech stran, utahují smyčku.

„Mám luk a osm šípů,“ nadhodí Ronyn, ale oba víme, že to nestačí. Ne proti tomu, co nás čeká.

„To nestačí,“ utrhnu se na něj ostřeji, než jsem chtěla.

Frustrovaně si oběma rukama pročísne vlasy, ale nehádá se.

Potom si Kael odkašle a absolutně nevzrušeně prohodí: „Pokud mě ráčíte následovat.“ Ukáže k východu, jako by nás zval na čaj.

Vyměníme si Ronynem pohled – částečně podezřívavý a stejně tak zoufalý.

Následujeme ho.

„A kam nás to přesně vedeš?“ zeptám se úsečně.

„Jsem stínokadlec,“ odpoví Kael prostě, jako by to snad něco vysvětlovalo. „Já se o to postarám.“

Okamžitě se zastavím. O stínokalcích nic nevím. Ačkoli jsem strávila celý život oddělená od hvězdorozených, moc dobře znám jejich schopnosti. Především éterkročeje a pokrevní vazaly, kteří stráží, loví a přepadávají slumy a Hraniční oblast. Ale stínokalci zůstávají záhadou. Vzácní, kýženi a celý obsah jejich dovedností je neuchopitelný. „Stínokadlec?“

„Magie souhvězdí Obsidiánového hada,“ vysvětlí. „Vnímavé stíny, falešné údery, pláště temnoty. Však víš, ne?“

Zírám na něj. „Ne, to *do prdele* nevím.“

Otočí se ke mně a povzdechne si, jako bych byla potíživka. „To znamená, že nás strážce neuvidí, dokud nebude příliš pozdě. Plášť nás skryje. Přeludy odvedou jejich pozornost. Už to zní dost jednoduše?“

Do hajzlu ani v nejmenším.

Ohlédnu se na Ronyna. Tváří se velice skepticky.

Kaelův klid mě absolutně vytáčí. A jeho jistota ještě víc.

„Tohle by raději mělo fungovat,“ zamumlám a stoupnu si za něj.

Kael se neplete. Závoj jeho magie nás skrývá a procházíme koželužnou jako přízraky. První strážní vtrhnou do hlavního prostoru a jejich louče vrhají divoké stíny proti zdím. Rozhlížejí se kolem nás, pátrají v místnosti. Ne – dívají se *skrze* nás.

„Cítím magii,“ zavrčí jeden ze strážných. „Silnou magii,“ dodá a při chůzi se příkrčí níž jako predátor stopující svoji kořist. *Musí to být éterkročeje.*

„Támhle!“ vykřikne jiný strážce a ukazuje na muže s širokými rameny poblíž chodby. Se zdviženým mečem zaútočí a čistě rozštěpí pouhý vzduch. Iluze se zatřepotá a její okraje se zavlní jako kruhy na vodě, načež zmizí.

Nejde jen o iluze. Záměrně odvádí pozornost – Kael si hraje na loutkáře, zatímco se plížíme kolem jako duchové.

Další iluze se zhmotní za nimi, pak další a další – každá živější než ta předchozí a jejich obličejové zkřivené do krutých úšklebků. Strážníci klopýtnou, jsou rozčarování, začínají po sobě zběsile pokřikovat, zatímco jejich čepele kosí nic než stíny. Vzduch houstne zmatkem, chaosem a narůstajícím pocitem hrůzy.

Strážníci pozbydou veškerý smysl pro realitu, nejsou schopni určit, co je skutečné a co klam. Je to znepokojující. Děsivé. Ale právě teď to potřebujeme. Mají početní převahu a zastihli by nás nepřipravené... a pravděpodobně bychom skončili mrtví.

Neokouňme tam. Zahalení Kaelovou magií sprintujeme k mostu a za námi se ozývají boty strážných a panické výkřiky. Kael se pohybuje jako část samotné noci, nikdo ho nezahledne. Pálí mě na hrudi – ne z námahy, ale protože z jeho magie sálá chladná nesprávnost. Stíny se plíží kolem mě, živé a znervózňující, jejich ledové úponky se mi pnou po kůži.

Odsunu tu myšlenku.

Na pochybnosti nemáme čas.

Ne teď.

Blokáda u mostu je téměř hotová, mihotavé světlo loučí dopadá na strážné štěkající rozkazy a zaujímavější pozice. Dorazili jsme v pravý čas – kdybychom se zpozdili, uvázli bychom tu. Od strážců umístěných na obou koncích se nese slabé cinkání zbroje a tiché mumlání. Svaly se mi svíjí touhou utíkat, ale nutím se do klidu a každý krok promýšlím, abychom se mezi nimi propletli neviděni.

Když vstoupím na povědomou půdu slumů, vydechnu, aniž bych si do té chvíle byla vědoma, že zadržuju dech. Ale napětí v mé hrudi úplně nepovoluje. Ne dokud následuju Kaelovo vedení do opuštěného skladiště na okraji trhu u Černé řeky.

Jakmile jsme uvnitř a on svoji magii zvedne, jako by mi cosi sklouzlo z kůže. Jako bych vystoupila z tísnivého pláště, o který jsem se neprosila. „Ty jsi nám právě odstranil krytí?“ zeptám se příkřeji, než jsem zamýšlela.

„Ano. Teď se budete muset plížit stíny jako dřív,“ odpoví hlasem zbarveným pobavením.

Přimhouřím oči. „Jak víš, jak jsem se pohybovala předtím?“

Kael se otočí se zařatou čelistí. Několika dlouhými kroky přejde ke mně. „Já se ve stínech narodil, drahoušku,“ zaduní tiše. „Zabydlel jsem se v nich a ony mě přijaly.“ V jeho tónu těžce zazní nevyslovená výzva, abych pátrala hlouběji.

„Ty jsi mě sledoval? Proč?“ Obvinění v mém hlase se nedá přelechnout.

„Když jsem tě viděl, jak se pohybuješ podsvětím a zapaluješ kořen nicoty, *zaujalo* mě to,“ praví s nádechem upřímnosti.

Zatnu čelist a sevřu ruce v pěst. „Zaujalo? Já nejsem nějaká záhada, kterou bys měl vyřešit, chlapečku ze stínů.“

„Chlapečku ze stínů?“ uchechtne se, dlouze a rozvážně. „Jestli mě chceš zranit, tak se musíš víc snažit, světlorozená.“

Ze způsobu, jakým mu to pojmenování klouže z jazyka – světlorozená –, mi běhá mráz po zádech. Sevřu jílec dýky, ačkoli vím, že proti člověku, který umí podřizovat stíny vlastní vůli, bych s ní nic nezmohla.

„Ať už hraješ jakoukoli hru, já se jí neúčastním.“

Kael na mě upírá pohled a přistoupí blíž. „V tom se pleteš, Iskaro – jestli je to tvoje skutečné jméno. Už hraješ. Jen ještě neznáš pravidla.“

„Tak mě tedy zasvět.“ Je to pozvání, o kterém si nejsem jistá, zda chci, aby ho vyslyšel.

„Podívej se na svůj hrudník, světlorozená.“

Skloním pohled a vidím, jak mi zpod ošuntělé tuniky vykukuje slabá značka. Třpytivý otisk souhvězdí se mi táhne přes hrudník a jeho hvězdy dosahují až ke špičkám klíčních kostí.

Je to Oko Lireálu.

Poznala bych ho kdekoli.

Světlorozené souhvězdí. *Moje souhvězdí.*

Pod kůží se mi třpytí nitky jako hvězdný svit – nitky stříbrného ohně vyryté přes hrudní kost. Není to inkoust. Nejsou to jizvy. *Je to světlo.*

Pod mým pohledem pulzuje – jako by to vědělo, že se dívám.

„Co to u všech hvězd...“ zalapá po dechu Ronyn a vytřeští oči. „A můžeme se vrátit k tomu kořeni nicoty...“

„Ať už jsi připravená to přiznat, nebo ne, jsi ta světlorozená z proroctví. ‚*Kůže jí nitkami světla vzplane*‘ – vím, že už jsi to slyšela dřív.“ Kael se na mě zadívá s intenzitou, jež mě znervózňuje.

Slyšela jsem to. Samozřejmě, že jsem to slyšela. Byla to moje mantra po dvacet let.

„Isk... je to, co říká, pravda? Ty jsi... *ona?*“ Předstoupí dopředu a znězní. „Hej. Dýchej. Jsi to pořád ty, ne?“

Jsem to pořád já. Ale všechno mě dusí. Jako by mi byla těsná kůže a už mi neseděla. Jako bych stála v realitě někoho jiného. Jako bych sledovala, jak se zhmotňují moje noční můry.

Dolehne na mě váha toho všeho. Proroctví. Osud. Kůže, která září jako zasrané hvězdy. Dýchám příliš rychle, příliš prudce. Tohle se neděje. Tohle se *nemůže* dít.

„Já tohle teď nezvládnou! Musím domů. Musím vidět svoji sestřičku. *Nechte mě být!*“ Poslední slova *zavrčím*, jsou protkaná jedomem, až mě z nich pálí hrdlo. Můj hrudník se rozzáří a já se za něj

chytím, biju se pěstí do prsou, abych to zahнала. Aby mě to poslouchalo.

Musím vypadat jako šílenec, protože oba ztichnou. Ronyn mě znepokojeně pozoruje, ale Kael přistoupí blíž a pohne se, jako by se mě chtěl dotknout. Ucouvnu, načež se seberu a otočím na podpatku.

„Pokud bys chtěla víc odpovědí, budu za rozbřesku na staré základně na okraji Fraelského lesa,“ zavolá na mě Kael. „Přines si zbraně. A svoje otázky. Budu tam.“ Ten předchozí arogantní stínotkadlec je tentam a já cítím jiskru čehosi upřímného. *Čehosi skutečného.*

„Ty se pleteš – *jsem nikdo.*“

Ale i když to říkám, cosi ve mně ví, že tohle je jen začátek.

5. KAPITOLA

Nemůžu dýchat. Plíce mám v křeči, zoufale touží po vzduchu.

Šokem se mi svírá hrud.

On to ví.

Ronyn ho slyšel.

Kael to ví.

On zná pravdu – *světlorozená* –, odráží se od prázdných míst v mé mysli hlasitěji než chaos, který setrvává v temném skladišti. Točí se mi hlava. Ztěžka oddechuju.

Jsem nikdo. Jenom zlodějka. Stín. Drzá holka ze slumů Virellinu.

Ale taky jsem někdo – někdo předurčený, označený, s osudem.

Moje jméno bylo zapsáno ve hvězdách ve chvíli, kdy jsem se narodila. Pod souhvězdím, které nepocítilo oblohu od dob samotného krále Thalmyra – *Oko Lireálu*.

Po dvacet let jsem to proroctví v sobě nosila jako tajemství, slib a prokletí. *Světlorozená*. To slovo jsem si šeptala v tichých chvílích, kdy temnota slumů hrozila, že mě pohltní. Drželo mě naživu. Pohánělo každý můj krok, každou volbu, každý sen o pomstě.

Před dvaceti léty přivedlo proroctví a branná povinnost k našim dveřím královskou gardu, aby mě odvedli, využili, jako to

dělají všem hvězdorozeným dětem Dravary. Ale to by jim nestačilo – chtěli moji moc zneužít, abych pro ně nebyla hrozbou.

Před dvaceti léty mi chladnokrevně zabili rodiče. Byla jsem pouhé dítě – pět let staré –, když se mi zhroutil svět. Od té doby pohánějí jejich surové a zoufalé výkřiky oheň mých nočních můr. Pořád je slyším, ozývají se v nejtemnějších zákoutích mé mysli. Ani spánek mi nepřináší milost.

Nikdy nezapomenu na způsob, jak se můj otec postavil mezi mě a strážce a neucouvnul, ani když ho rozeklály jejich meče. Nedokážu zapomenout na to, jak mě matka svírala a šeptala svoje poslední slova, zatímco jí ruce smáčela krev. „*Žij, hvězdičko. Jsi naše jediná naděje.*“

Jsem jediné dítě v historii Dravary, které uniklo branné povinnosti. Ale stálo mě to všechno – moje rodiče, jméno, magii. Pořád ji poutá starobylé kouzlo, které na nás sesílají při narození. Ale cítila jsem, jak se probouzí – bouří se proti omezení jako zvíře v kleci.

Dokonce i teď útržky té noci chybí. Kousky minulosti. Nejen mojí, ale světa kolem mě.

Otázky, které mi nikdy nikdo nezodpoví. Minulost, kterou si nikdo nepamatuje. Jako by někdo vzal nůž a vyřezal z minulosti pravdy příliš nebezpečné na to, aby v ní zůstaly.

Občas mě napadá, co ještě ukradli – co dalšího jsme zapomněli. Ale odmítám na ně zapomenout.

Jejich jména – Salvis a Lesara – jsou mojí modlitbou i bojovým výkřikem. Každou noc si je při usínání šeptám jako mantru, vzpomínka na ně je jediným světlem v nekonečném stínu mého zármutku.

Salvis. Lesara.

Salvis. Lesara.

Salvis. Lesara.

Na jejich smrti *bude* záležet. Jednoho dne budou ta jména posledními slovy krále, které ze sebe přidušeně dostane, než ukončím jeho život – stejně jako on ukončil jejich.

Říká se, že mít hvězdorozené dítě je pro rodiče v království Dravary čest –, nebo aspoň chtějí, aby v to lidi věřili. Požehnání, které jim seslaly samotné hvězdy, jež je považovaly za hodné ovládat magii – a za to privilegium zaplatit celoživotní službou koruně.

Dokonce i runopisci – hvězdorození pod souhvězdím Jantarové kovárny – končí opilí královým učením. Milé, učené děti s talentem pro jazyk, řemesla a logiku se stávají bestiemi, které bez mrknutí oka vyřezávají násilné runy do zbraní.

Ale já vidím pravdu: služba je jen další slovo pro poslušnost a čest je jen hezčí slovo pro oběť. Jenomže za takové smýšlení tady člověka pověsí.

Skrytá všem na očích, fantom v kanálech Virellinu. Kradla jsem a hladověla, bojovala a přežila. Revryn mi poskytl přístřeší, vycvičil mě a udržel naživu, ale hlad po spravedlnosti – ne, po pomstě – byl mým skutečným živobytím.

A teď mě hvězdy zavolaly, abych splnila jejich slib.

Svírám si hrudník, zavírám oči, protože mě drtí brutální realita. Pod kůží mě pálí znamení světlorozené, žhne světlem, které odmítá být ignorováno. Zaryju si prsty do košile, zoufale toužím svůj osud osvobodit, vyrvat ho a zahodit.

Ale není kam utéct. Nemůžu se skrýt. Můj osud si mě našel a vyžaduje, abych mu čelila.

Skladiště se kolem mě tyčí, jeho stíny jsou těžké a utlačují mě, hrozí, že mě celou spolykají. Vzduch je hustý přetrvávajícím pachem krve a kouře. Můj hrudník se znovu rozzárí jako krutý maják, jenž proráží temnotu. To pálení je neúprosné, připomíná mi, co jsem a čemu nemůžu uniknout.

Padnu na kolena a lapám po dechu, jako bych mohla to světlo uvnitř zhasit jen pouhou silou vůle. Z toho poznání se mi chvějí ruce – můj čas nadešel. Pod dlaněmi pulzuje světlorozené znamení, značka, jež mi připadá nesnesitelně těžká.

„Dýchej, Isk. Je to v pořádku. Ššš,“ konejší mě Ronyn. Mlhou se ke mně donese jeho tichý a klidný hlas. Položí mi ruku na záda a pomalu mi jí krouží po páteři. Jeho dotek je pevný, avšak opatrný, a ačkoli si myslím, že se rozpadnu, ukotvuje mě v téhle chvíli.

„Jsi v pořádku,“ pošeptá mi, jeho klidný tón je natolik v rozporu s chaosem ve mně, že mu téměř věřím. „Jsem samozřejmě v šoku, ale poslouchej mě – jsi to pořád ty. A já jsem pořád já. Vyřešíme to, jasný?“

Otevřu oči, kvůli neprolitým slzám vidím zamlženě. Ronynův obličej se vznáší jen centimetry nade mnou, jeho výraz je plný obav, ale neochvějný.

Tíže na mých prsou na okamžik pomine a já se soustředím na pravidelný rytmus jeho dlaně kroužící mi po zádech. Vždycky tu pro mě byl – skrze všechna škrábnutí, pikle a nemožné situace. A je tady i teď, když se můj svět vychyluje ze své osy.

„Pojďme domů, Isk,“ řekne, jako by se vůbec nic nezměnilo.

„Elyssaro,“ opravím ho šeptem, protože se změnilo *všchno*.

6.

KAPITOLA

„Isk! Ronyne! Jste v pořádku!“ vyjekne Seren.

Její vzrušení do mě po temnotě koželužny uhodí jako paprsek světla, ostrý a ohromující. Než se dokážu plně nadechnout, vrazí do nás a přitáhne si nás do objetí plného propletených končetin a nervózní energie.

„Co se stalo? Byli tam strážníci? Co to máš s obličejem?“ sype ze sebe ve spěchu otázky, až jednotlivá slova splývají. „U hvězd, byli jste pryč tak dlouho, až jsem si myslela...“

„Jsem v pořádku, hvězdičko,“ přeruším ji tiše a odhrnu jí vlasy jako vždycky, když je rozrušená. „Vidíš? Vůbec nic nám není.“

„Inu...“, protáhne Ronyn to slovo a uhne jenom natolik, aby se vyhnul mému lokti, kterým mu mířím na žebra. „Vůbec je možná trochu zveličování. Nic? To je sporné.“

Protočím oči a zamračím se na něho.

Šibalsky se na mě zazubí. „Co je? Jenom říkám, že tvoje zachraňovací metody by potřebovaly poněkud... vylepšit.“

„Zachraňovací metody?“ Seren se odtáhne a mrká na mě. „O čem to mluví?“

Než ji stihnu zastavit, otočí se k padacím dveřím a zakřičí: „Revryne! Pojď sem! Něco se stalo!“

Nahoře na žebříku se objeví Revryn a se zvednutým obočím si založí paže. „Beru to tak, že jste se nedrželi plánu?“

„Definuj plán,“ praví Ronyn nevinně a práskne sebou na jednu z dek nedbale roztažených po podlaze.

„Plán,“ poznamená Revryn suše, „kdy tě Iskara dostane z Hraníční oblasti tiše, a aniž by zburcovala polovinu strážných města.“

Revryn sloužil v královské gardě, když ještě o hodnostech rozhodovalo umění boje s mečem, a ne souhvězdí na obloze, když se člověk narodí. Zručnost s mečem je dovednost. Souhvězdí, pod kterým se člověk narodí? To je jen o štěstí. Vyřadili ho jako mnoho dalších, když král Thalmyr vydal dekret, že sloužit můžou jen hvězdorození.

Po pětadvacet let ková ve slumech zbraně pro stejnou korunu, která ho vyhostila.

„Aha,“ odvětí Ronyn a podrbe si přitom čelist. „Jo, ne. Takhle to určitě nebylo.“

Revryn si povzdechne a zmáčkne si kořen nosu. „Dobře, někdo mi to vysvětlíte. *Hned.*“

Nervózně přešlápnu a vyhýbám se jeho pohledu. „Ronyna chytili.“

„Hej, na moji obranu,“ povídá Ronyn a zvedne ruce, „to byla operace na vysoké úrovni – byl jsem prakticky neviditelný.“

„Neviditelný?“ zopakuju nevěřícně. „To museli být teda zatraceně šikovní, vzhledem k tomu, že tě viděli, chytili a zabásli.“

Ronyna to vůbec netrápí a zazubí se. „To jsou detaily, Isk,“ při vyslovení mého jména sebou trhne, ale přejde to. „Zase to neřeš do detailů.“

S Ronynem jsme se vždycky poštuchovali jako sourozenci. Potkala jsem ho ve slumech Virellinu, když jsem byla dvanáct let stará, a právě jsem se naučila, jak krást, aniž bych se nechala chytit. Na druhou stranu – on se to nenaučil.

Krčila jsem se v uličce a nenápadně čekala na správný okamžik, kdy bych mohla ukrást bochník chleba z pekařova stánku. Byla to po dvou dnech moje první šance se najíst a rozhodně jsem nemínila ji zbabrat. Ale pak se přihnal *on*, samá ruka, samá noha a rozcuchané čokoládově hnědé vlasy a v patách dva velice našťavané obchodníky. Málem o mě zakopl.

„Pohni se!“ sykl a ohlédl se na muže, kteří ho honili. „Leda by ses *chtěla* nechat bodnout.“

Přestože i v tu chvíli promluvil spíš troufalým než vyděšeným tónem, v jeho očích jsem viděla strach. Málem jsem ho nechala běžet dál – byl chodící katastrofa a já rozhodně nepotřebovala další pozornost –, ale cosi na něm mě přimělo zaváhat. Možná to byl způsob, jakým svíral kradený pytlík sušených jablek, jako by to bylo to jediné, co ho drží při životě. Nebo jsem možná nějak věděla, že tenhle blázen bude můj problém.

Tak jsem zůstala. Počkala jsem, až ti obchodníci oběhnou roh, a pak jsem jim do cesty poslala rozbitý sud. Ten větší zakopl a skácel se k zemi, nadával přitom tak hlasitě, až kupec naproti přes ulici nadskočil. Ten druhý se zastavil, aby mu pomohl, a dopřál nám tak dostatek času zmizet v klikatčích se uličkách, které jsem znala lépe než kdokoli jiný.

Když jsme se konečně zastavili, oba jsme byli bez dechu a špinaví, křivě se na mě usmál – stejně jako to dělá dodnes, jako by byl darem od hvězd pro celý svět. „Díky, že jsi mi zachránila život,“ pravil. „Chceš jablko?“

Právě v tu chvíli jsem měla odejít. Ale místo toho jsem si kousek vzala, posadila se vedle něho do stínů a tiše jedla.

Té noci jsme nemluvili o tom, proč jsme sami nebo jak jsme skončili u loupení. Neřekla jsem mu o svých rodičích a on o svých ztrátách taky mlčel. Než měsíc dospěl k nejvyššímu bodu, spřátelili jsme se.

Ronyn byl hlasitý, bezhlavý a nešlo ho nemít rád. A ačkoli mi strašně vadilo to přiznat, díky němu bylo přežití o něco méně nesnesitelné. Naučil mě, jak se znova smát, i když na našich životech nic veselého nebylo. Já ho naučila, jak se pohybovat tiše, jak naslouchat a jak bojovat.

Teď, po více než dekádě, je pořád hlasitý a bezhlavý a já mu pořád zachraňuju zadek. Některé věci se nikdy nemění.

Moje nostalgické myšlenky přeruší Revryn. „Takže, povíte mi, jak jste se odtamtud dostali?“

„Zahrnuje to magické zařízení, záhadného stínokalce a *ji*,“ ukáže prstem svým směrem. „Zapálila vůz naložený kořenem nicoty. Určitě to chceš vědět?“

U Ronyna si jeden může být jistý, že se vytrasí s těmi nejbizarnějšími částmi mého plánu.

„U všech posraných hvězd, vy dva. Vy nic neděláte polovičatě, co?“ Revryn si přejeďe rukou přes obličej, pobouřili jsme ho my a naše... *dobrodružství*. „Dobře. Začněte od začátku.“

„Dorazila jsem do Hraniční oblasti a nemohla jsem Ronyna najít. Bylo mi jasné, že Gellesk o něm bude vědět – on má v té čtvrti oči všude a dlužil mi laskavost...“

„Ten padělatel ne, Isk. Přece víš, že se nemáš zaplétat s pouličními zločinci,“ povzdychne si Revryn.

„Reve, *já* jsem pouliční zločinec. Každopádně, šla jsem do podsvětí – potřebovala jsem nechat Tess někde v bezpečí, ale taky jsem věděla, že bude vědět, kde...“

„KOHÓ?!“ vložili se do toho všichni najednou.

Ach hvězdy. „To je dlouhá historie. Tess. Její otec ji prodal do bordelu a já prostě... nemohla jsem ji tam nechat.“ Zachraňovat ženy – *dívky* – z nedobrovolných bordelů je naším nevysloveným zákonem. Se Seren jsem se seznámila, když ji nakládali na jeden z vozů mířících do jednoho bordelu, když viděla pouhých dvanáct

let. Použila jsem nůž, který jsem zabavila Revrynovi na trzích u Černé řeky a poslala majitele karavany zpátky ke hvězdám a od té doby jsme byly se Seren nerozlučné.

Seren vytrřestila oči a ruka jí vyletěla k hrudníku. Ona to chápala. „Každopádně, byla jsem poněkud... *kousavá*.“

Ronyn si odfrkne. „A kdy nejsi?“

Zaculím se – neplete se. „Řekl mi, že Ronyna drží v koželužně s pokrevními vazaly, ale musela jsem se dostat přes oblast vozů,“ skousla jsem si ret a připravila se, „takže jsem tak trochu nechala jeden vybuchnout a použila ho jako krytí, abych se dostala na druhou stranu.“ Zašklebím se, protože vím, že tohle vyzkratuje Revrynovy rodičovské instinkty.

Revryn se nadechne a podle všeho oněmí, proto honem pokračuju.

„Rozhodně jsem chtěla Ronyna zachránit, aniž by mě bylo vidět, ale ehm... plán se změnil. Každopádně,“ protáhnu, „já... odzbrojila jsem párek strážných...“

„Nožem přes hrdlo,“ přeruší mě Ronyn hrdě, jako by přejíždění zbraní přes krky bylo kdovíjak chvályhodné.

„Ale nedokázala jsem najít cestu do jeho cely. Ten zámek byl nějak *začarovaný*,“ pokračuju opatrně.

„Začarovaný? To vyprovokuje Sereninu zvědavost.“

Revryn nic neříká – jen podrážděně zavře oči.

„Tehdy se tam objevil ten chlapeček ze stínů,“ dodá honem Ronyn.

„O tom mi budete muset říct víc. Isk? Rone?“ Revryn stěží zamlčuje, jak moc potřebuje odpovědi.

„Stínokadlec. Ohýbá stíny svou vůlí. Zahaluje lidi temnotou. Vytváří děsivé přízraky. Jo, každopádně... nám pomohl,“ pokračuje Ronyn nonšalantně. „Měl jakési kouzelné zařízení, kterým odemkl celu, a pomohl nám utéct tím, že nás skryl do svých stí-

nů, a... tady jsme!“ Ronyn spráskne ruce dohromady, jako by to byl konec diskuze.

„Pochopitelně se mi velice ulevilo, že jste v pořádku, ale kdo je ten stínokadlec a proč vám pomohl? Proč byl u Hranice?“ zasype nás Revryn otázkami ve zběsilém tempu. „V celém Virellinu je jen jeden stínokadlec, a ten je pravou rukou krále, daleko za Světlorozenou hranicí. Co o něm víme?“ Jeho skepticismus je hmatatelný a visí ve vzduchu.

Celý svůj život jsem věděla, že tomuhle rozhovoru se nevyhnu. Nosila jsem v sobě tu těžkou a neúprosnou chvíli jako kámen v hruď. Věděla jsem, že jednoho dne budu muset přestat předstírat.

Předstírat, že jsem pouhá Iskara, pouliční zlodějíček s ostrými noži, a ještě ostřejším vtipem.

Předstírat, že pomsta není ten oheň, co mě po dvacet let drží při životě.

Předstírat, že krev na mých rukou nebyla vždy prostředkem k dosažení cíle.

Rozhlédnu se po místnosti do tváří jediných lidí, díky nimž jsem se cítila jako něco víc než jen další hladový krk. Díky nim jsem se cítila jako někdo, na kom záleží. Revryn se svým nevrlym, ale neochvějným vedením. Seren, mladší sestra, kterou jsem nikdy neměla. A Ronyn – ten hvězdami zatracený Ronyn –, který se teď na mě zvědavě dívá a nesoudí mě, jako by už dokázal vycítit, že ať se jim chystám říct cokoli, všechno se změní.

Sevře se mi hrudník, ale tentokrát to není strachy. Je to kvůli tomu znamení. Světlorozená magie se dere k povrchu a dožaduje se uznání. Jako krutá připomínka toho, co jsem skrývala a kdo jsem, se slabé teplo pod mými žebry rozžehne.

Ale já nejsem připravená. Nejsem připravená vidět, jak se jejich důvěra rozpadá v pochybnosti a jejich láska se mění ve strach nebo hněv. Nejsem připravená na to, aby mě vyhnali z téhle

křehké věci, kterou jsme společně vybudovali – ze života, kde mám pocit, že jsem v bezpečí, i když je to jenom iluze.

Revrynův hlas mě stáhne zpátky. „Tak?“ zatlačí na mě a přimhouří oči. „Co nám neříkáš, Isk?“

Zabolí mě, že použil moje jméno – moje *falešné* jméno. Proboří všechny ochranné stěny, které jsem kolem sebe roky budovala, a já zůstanu odhalená.

Zhluboka se nadechnu a sevřu ruce podél boků v pěst. Zachce se mi utéct. Skrýt se. Ale z tohoto okamžiku nelze utéct, nemůžu odkládat, co jsem začala.

„Myslím...“ Zajíknu se, můj hlas je stěží víc než šepot. Ztěžka polknu a přinutím se podívat se jim do očí. „Myslím, že hledal mě.“

V místnosti se rozhostí těžké ticho.

„Hledal tebe?“ zopakuje Seren a svráští čelo.

Revryn se narovná, založí si ruce a jeho výraz potemní. „Proč by, u všech svatých hvězd, hledal stínokadlec právě tebe?“

Ronyn ve snaze rozptýlit narůstající napětí zavtipkuje. „Možná se doslechl o jejích tricích s noži. Jsou ohromující.“

„Ronyne,“ pokárá ho Seren hlasem natolik ostrým, aby ho to umlčelo.

Přinutím se k úsměvu, ale ten téměř okamžitě povadne. Třesou se mi ruce, proto je sevřu za zády a skryju tak svoji slabost.

„Já...“ Ta slova mi uváznou v hrdle ztěžklá dvaceti léty tajemství. „Protože nejsem, kdo si myslíte, že jsem.“

V tu chvíli to spatřím – změnu v jejich výrazech. Revrynův zkoumavý pohled ztvrdne v cosi neoblomného. Serenina zvědavost se změní na nejistotu. A Ronyn... Ronyn prostě zírá, jeho široký úsměv povadá, jak mu to začíná docházet.

„Já...“ Zlomí se mi hlas a já to nenávidím. Nenávidím, že znám jako malá a zranitelná. Ale už to nemůžu zastavit. Pravda se mi tlačí na žebra, hráz se brzy protrhne.

„Jsem Elyssara.“ Ta slova mi jako přiznání ostře a roztrěseně trahají hrdlo. „Světlorozená Elyssara.“

Ticho, které následuje, je ohlušující. Pálí mě na hrudi, znamená se rozzářit, jako by chtělo moje slova vypíchnout.

„Elyssara,“ zopakuje Revryn moje jméno nečitelným tónem. „Oko Lireálu. Ta z proroctví.“

Přikývnu, nedokážu se na něho podívat.

„A to tě nikdy nenapadlo nám to říct?“ Seren se chvěje hlas – ne hněvem, ale bolestí.

„Nemohla jsem,“ hlesnu. „Kdybyste to věděli... kdyby se to kdokoli dozvěděl...“

Seren sevře látku svojí tuniky tak, až jí zbělají klouby. Nejdřív nepromluví – jen se na mě dívá, je zraněná, ale přesto to chápe a prochází si každý okamžik, který jsme spolu prožily, každou lež, kterou jsem nikdy neřekla, přesto jsem ji neopravila.

Když se ozve, promluví tiše, ale vyrovnaně. „Vždycky jsem věděla, že jde o něco víc. Ale myslela jsem si... že když mi to někdy budeš potřebovat říct, tak to uděláš.“

Neříká to, jako by mě vinila, přesto je zraněná, jen to skrývá pod klidem měkkým jako poprašek sněhu, ale o nic méně chladným.

„Tak co?“ dožaduje se Revryn zvýšeným hlasem. „Myslíš si, že bychom tě udali? Myslíš, že bychom tě opustili?“ Zavrtí hlavou, jako bych ho ranila.

Vě svých nejtemnějších chvílích, ano. Bála jsem se, že mě udáte.

„Já nevím!“ vybuchnu surově a zoufale. „Nevím, co byste udělali! Já jen... nemohla jsem to riskovat. Nemohla jsem vás ztratit.“

„Když mě vyhnali,“ povídá Revryn hlasem tišším, než jsem u něj kdy slyšela, „nepřestal jsem milovat svoji ženu jenom proto, že ona byla hvězdorozená a já bez magie.“ Zavře oči, zatímco probouzí vzpomínky, které se snažil pohřbít. „Naše rozdílly nemůžou zastavit lásku. Nejde o to, pod jakou oblohou se narodíš,

ale kdo jsi tady uvnitř,“ poplácá mě něžně po hrudi a oči se mu zaplaví slzami.

Revryn byl vůči koruně loajální až do dne, kdy zradila všechno, co miloval. Jeho žena se stala obětí nekontrolovaného útoku a zhýralé kultury královské gardy a rozhodla se poslat svoji duši zpět ke hvězdám. Ještě předtím byla jejich dcera odvedena do armády, protože se narodila pod souhvězdím Vdoviny koruny a koruna si ji nárokovala jako stínojeda. Stínojedové jsou vzácní. Alchymisté vycvičení k míchání jedu a hvězdného svitu – louhují v nich čepele a šipky, připravují lektvary, a naplňují dokonce i dech smrtí.

„Vzali mi všechno, co jsem kdy miloval,“ řekne chraplavě. „Až na vás tři.“ Popotáhnu. „Já další dítě neztratím.“

V místnosti se těžce vznáší nevyslovená slova spolu s tíhou dvaceti let lží. Celým podkrovím se nesou surové emoce.

Ronyn promluví jako první. „Jsi koza, víš to?“

Zamrkám, protože mě překvapí lehkomyšlnost v jeho hlase.

„Myslíš si, že to něco mění?“ Udělá krok ke mně a do obličeje se mu vkrade zpátky jeho známý úsměv. „Jsi to pořád ty, Isk. Nebo Elyssaro, nebo jakkoli si chceš říkat. Jsi pořád ta holka, co mi v té uličce zachránila zadek a přinutila mě rozdělit se o jablka.“

„Ronyne...“

„Ne, vážně. Pořád jsi moje oblíbená osina v zadku. A upřímně? Jestli se ti nad hlavou vznáší jakési proroctví, to tě jen dělá zajímavější.“

Napětí v mé hrudi se o zlomek uvolní.

„Má pravdu,“ praví Seren tiše. „To nemění, kdo jsi. Jen to... hodně vysvětluje.“ Přistoupí blíž, prsty mě pohladí po rukávu. „Až příště poneseš něco tak těžkého...“ A mě krátce napadne, co možná nese ona. Věnuje mi vyrovnaný pohled a oči jí přitom jiskří. „Nech mě, abych ti pomohla.“